

Мурашник

Микола Руденко

Мене він кликав таїною світу —
Мурашник в лоні лісових висот,
Як небо кличе на чужу орбіту,
В казкове коло неземних істот.

В похід рушали полчища незлічні,
Несли на спинах іскорки роси,
Неначе справді воїни космічні,
Що прилетіли з Марса в ці ліси.

Руді зненацька атакують чорних,
Ворожі трупи віддадуть струмкам.
І велич цих походів неповторних
Історик їхній передасть вікам.

Відзначить він, що добрий був ужинок:
У надрах пнів і в затінку грибів
Руді забрали тисячі личинок,
Щоб виростить із них своїх рабів.

Удій медовий весь як є, без втрати,
Від них крилата власниця прийма.
Бо тут крилаті лиш аристократи —
Рабам на крила жодних прав нема.

Їх рабовласники чотирикрилі
Навчать вмирати в безумі атак.
Та прийде час: в кривавому горнилі
З рабів отих народиться Спартак.

І вчинить бунт у яблуневім листі,
Поділить між рабами сіру тлю.
Та вже вечірні сутінки імлісті
Готують шлях новому королю.

Він вийде із безкрилих...
Богорівні

В громади викраде собі права,
Щоб освятить в'язниці та катівні.
В серцях загасне іскорка жива.

Бунтар для них тепер не однокашник.
Не треба їм ані свобод, ні прав...
І сам я запалю отой мурашник,—
Хай кажуть там, що Бог їх покарав.